

НАУКОВИЙ ЖУРНАЛ

ПІВДЕННОУКРАЇНСЬКИЙ ПРАВНИЧИЙ ЧАСОПИС

№ 1
2021

Зареєстровано Державним комітетом телебачення і радіомовлення України
Свідоцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації: Серія KB № 15252-3824P
від 22.06.2009 р.
Виходить з 1997 р. До 2006 р. – “Вісник Одеського інституту внутрішніх справ”. Щоквартальник

Засновник:
ОДЕСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ВНУТРІШНІХ СПРАВ

ГОЛОВНИЙ РЕДАКТОР:
Кузніченко С.О.,
доктор юридичних наук, професор

ЗАСТУПНИК ГОЛОВНОГО РЕДАКТОРА:
Катеринчук І.П.,
доктор юридичних наук, доцент

ВІДПОВІДАЛЬНИЙ СЕКРЕТАР:
Домброван Н.В.,
начальник відділу організації наукової роботи

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ:

Аброськін В.В., кандидат юридичних наук
Албул С.В., кандидат юридичних наук, доцент
Бондар В.В., кандидат юридичних наук
Галунько В.В., доктор юридичних наук, професор
Ізбаш К.С., кандидат юридичних наук, доцент
Ісмайлов К.Ю., кандидат юридичних наук
Конопельський В.Я., доктор юридичних наук, доцент
Легеза Є.О., доктор юридичних наук, професор
Легеза Ю.О., доктор юридичних наук, доцент

Миронюк Р.В., доктор юридичних наук, професор
Резніченко С.В., кандидат юридичних наук, професор
Тильчик В.В., кандидат юридичних наук, доцент
Шкута О.О., доктор юридичних наук, доцент
Vlad Vernyhora, L.L.M., BA (Hons), MA, DSocSc (Tallinn, Estonia)
Hans-Joachim Schramm, Prof. Dr. habil. (Wismar, Germany)

Видавничий дім
«Гельветика»
2021

Друкується за рішенням
Вченої ради
Одеського державного університету
внутрішніх справ
Протокол № 9 від 25.03.2021 р.

*На підставі Наказу Міністерства освіти
та науки України № 627 від 14.05.2020 р.
(додаток 2) журнал включено до Переліку
наукових фахових видань України категорії «Б»
у галузі юридичних наук
(081 «Право», 293 «Міжнародне право»).*

Друковані матеріали виражають позицію
авторів, яка не завжди поділяється редакційною
колегією. Відповідальність за зміст статті,
достовірність фактів, статистичних даних,
точність викладеного матеріалу покладається
на авторів або осіб, які його подали.

Статті у виданні перевірені на наявність плагіату
за допомогою програмного забезпечення
StrikePlagiarism.com від польської компанії
Plagiat.pl.

Повне або часткове передрукування матеріалів,
виданих у журналі “Південноукраїнський
правничий часопис”, допускається лише
з письмового дозволу редакції.
При передрукуванні матеріалів посилання
на “Південноукраїнський правничий часопис”
обов’язкове.

Вимоги до авторських оригіналів статей

Обсяг статті має бути обсягом від
12 до 20 сторінок, включаючи ілюстрації,
таблиці, графіки, список використаних джерел.
Стаття повинна містити назву, анотації та ключові
слова українською та англійською мовами.
Середній обсяг кожної анотації має бути не менш
як 1800 знаків.

Технічні вимоги:

- поля верхні та нижні, ліві і праві – 2,0 см.
- міжрядковий інтервал – 1,5
- шрифт «Times New Roman» – 14
- абзацний відступ – 0,5 см.
- текст вирівнюється по ширині.

Посилання на джерела необхідно робити
по тексту у квадратних дужках із зазначенням
номерів сторінок відповідно джерела.

Список використаних джерел подається
наприкінці статті в порядку згадування
джерел та має бути оформлений відповідно
до існуючих стандартів бібліографічного опису
(див.: розроблений в 2015 році Національний
стандарт України ДСТУ 8302:2015 «Інформація
та документація. Бібліографічне посилання.
Загальні положення та правила складання».

Адреса редакції

Україна, 65014, м. Одеса, вул. Успенська, 1
тел. (048) 738-06-13
E-mail: editor@sulj.oduvs.od.ua
Веб-сайт: www.sulj.oduvs.od.ua

ПРОТИДІЯ НЕЗАКОННОМУ ОБІГУ НАРКОТИЧНИХ ЗАСОБІВ, ПСИХОТРОПНИХ РЕЧОВИН ТА ПРЕКУРСОРІВ: ДОСВІД ЗАРУБІЖНИХ КРАЇН

Ярмакі В. Х.

Стаття присвячена розгляду міжнародного досвіду у сфері протидії незаконному обігу наркотичних засобів, психотропних речовин та прекурсорів. Досліджуються історичні аспекти виникнення цього явища. Значна увага приділяється першим спробам держав протидіяти незаконному обігу наркотичних засобів, психотропних речовин та прекурсорів. Обґрунтовується необхідність міжнародного співробітництва в протидії незаконному обігу наркотичних засобів, психотропних речовин та прекурсорів і неможливість будь-якої держави самотійно ефективно протидіяти викликам транснаціональної злочинності в цій сфері.

Побудова правової, демократичної, соціальної держави, що закріплено Конституцією України, вимагає неухильного дотримання державними органами та їх посадовими особами прав і свобод людини й громадянина, забезпечення законності у сфері обігу наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів. Однак поширення наркоманії, як у світі, так і в Україні, є однією з найгостріших загальнолюдських проблем сьогодення.

За даними Управління ООН із наркотиків і злочинності, у світі в 2010 р. нараховувалося близько 230 млн людей, а вже у 2013 р. – 246 млн, які мали досвід вживання наркотичних засобів чи психотропних речовин. Станом на 2016 р. 110 млн осіб зловживають ними і 25 млн страждають на наркотичну залежність. У Всесвітній доповіді ООН про наркотики за 2010 р. підкреслюється, що за споживанням опіатів Україна займає третє місце в Європі.

Ключові слова: наркотичні засоби, психотропні речовини, наркоманія, міжнародне співробітництво, міжнародні злочини, злочини міжнародного характеру.

Yarmaki V. Kh. Combating illicit trafficking in narcotic drugs, psychotropic substances and precursors: the experience of foreign countries

The article is devoted to the consideration of international cooperation in counteracting illicit trafficking in narcotic drugs, psychotropic substances and precursors. The historical aspects of the occurrence

of this phenomenon are studied. Much attention is paid to the first attempts by states to counter illicit trafficking in narcotic drugs, psychotropic substances and precursors. The necessity of international cooperation in counteracting the illicit trafficking of narcotic drugs, psychotropic substances and precursors and the inability of any state to effectively counteract the challenges of transnational crime in this area is substantiated.

The construction of a legal, democratic, social state, enshrined in the Constitution of Ukraine, requires the strict observance by the state authorities and their officials of the rights and freedoms of man and citizen, ensuring the legality of the circulation of narcotic drugs, psychotropic substances and precursors. However, the spread of drug addiction, both in the world and in Ukraine, is one of the most acute social problems, and the solution of which does not lead to harm to human health.

According to the United Nations Office on Drugs and Crime in the world in 2010, there were about 230 million people, and already in 2013 – 246 million who had experience in the use of narcotic drugs or psychotropic substances. As of 2016, 110 million people are abusing them and 25 million people are drug addicted. The 2010 UN World Drug Report underlines that Ukraine is third in Europe in terms of opiate consumption.

In the whole of our state, there is a consistent work in this area, appropriate measures are being taken to counteract the illicit circulation of narcotic drugs and psychotropic substances.

But to call this work extremely unfortunate is not possible, which raises serious concern both state authorities and ordinary citizens of Ukraine. The problem of “rejuvenation” of drug addiction (the year of the first attempt to use narcotic drugs and psychotropic substances among adolescents from 13 to 15 years, and in some regions it is even younger – from 9 to 12 years) is a matter of great concern and causes the need for fruitful cooperation with other states.

Key words: Narcotic drugs, psychotropic substances, drug addiction, international cooperation, international crimes, crimes of an international character.

Постановка проблеми. В умовах демократизації суспільного життя, реформування державних інститутів одним із важливих завдань

держави є протидія незаконному обігу наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів, оскільки незаконний їх обіг - це складне і небезпечне антисуспільне явище, що не має кордонів. Масштаби незаконного обігу наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів, поширення наркоманії та наркотизму щороку збільшуються. Ці явища становлять серйозну загрозу безпеці особи, суспільства та держави, оскільки вони сприяють зростанню злочинності взагалі, організованої злочинності та корупції, загрожують здоров'ю громадян, особливо молоді. Незаконний обіг наркотиків та пов'язаний із ним наркобізнес є одним із найбільш прибуткових злочинних промислів.

Мета статті. Стаття присвячена розгляду міжнародного досвіду у сфері протидії незаконному обігу наркотичних засобів, психотропних речовин та прекурсорів.

Виклад основного матеріалу. Традиційне міжнародне право визнавало особливу небезпеку для світової спільноти та суспільства певних кримінальних правопорушень і необхідність застосування спільних заходів для їх попередження та знешкодження. Незаконне розповсюдження наркотичних засобів, психотропних речовин та прекурсорів поряд із певними іншими правопорушеннями кваліфікувалось як злочин міжнародного характеру, і держави брали на себе зобов'язання або покарати, або видати осіб, що скоїли ці злочини, незалежно від того, на території якої держави було скоєно злочин, проти кого він був спрямований і громадянством якої держави був злочинець.

Наркотичні засоби з сивих давен були відомі практично у всіх світових цивілізаціях: в Давньому Єгипті, Вавилоні, Давній Греції, Давньому Римі, в ацтеків, інків, Давній Індії, Китаї і навіть у народів крайньої Півночі.

Перші згадки про застосування опіуму в цивілізації шумерів нараховує 5 тисяч років (в розкопках тих часів були знайдені перші письмові згадування про виготовлення та застосування опіуму). Вживання коки було характерним для цілої низки індійських культур Південної Америки. Так, в імперії інків вживання листочків, що росли на невеликих кущиках коки, обожнювалось і було привілеєм «дітей Сонця», як називали себе представники панівного етносу. Ще з більш давніх часів населення арабського Сходу вживало опіум. Тибетській медицині були відомі не тільки лікарські властивості опіуму, а також його шкідливий вплив на людський організм. На різних рівнях культури варіювалися межі між допустимим використанням наркотичних засобів і зловживанням ними.

Саме враховуючи шкідливі властивості опіуму, вже на початку XIV століття Китай запроваджує в країні низку заходів, які забороняли вільну торгівлю опіумом, що надходив з Індії.

Експансіоністська політика колоніальних держав на територіях, що були захоплені ними наприкінці XVIII - на початку XX століття, стала основною причиною значного поширення вживання наркотичних засобів. Метрополії не тільки не перешкоджали немедичному вживанню наркотичних засобів, але й поширили їх виробництво та торгівлю, маючи з цього великі прибутки. Якщо у своїх колоніях та залежних територіях колоніальні держави могли торгувати одурманюючими місцеве населення засобами без перешкод, то в сусідні країни, де існували різні форми заборони на немедичне вживання наркотичних засобів, вони збували їх контрабандним шляхом. Так, наприклад, в 1757 р. зробила Англія та її Ост-Індська кампанія, яка захопила монополію на розведення опійного маку в Індії і вжила енергійних заходів для широкого збуту опіуму на величезному китайському ринку [1].

Прагнення вікторіанської Англії легалізувати збут опіуму в Китаї відіграло певну роль у розв'язанні двох війн із Середньою імперією (перша «опійна» війна була оголошена і проведена Англією в 1840-1842 рр., друга - Англією і Францією в 1856-1860 рр.). Нанкінський договір 1842 р., що підвів підсумки першої «опійної» війни, незважаючи на намагання Англії, не містив у собі постанов ні щодо легалізації торгівлі опіумом, ні щодо зобов'язань Англії припинити опійну торгівлю. Після другої війни Англії вдалося досягти формальної легалізації ввезення опіуму в Китай під виглядом іноземних «ліків». Таким чином, перші війни через наркотики були розв'язані колоніальними державами і перемогу в них отримали метрополії, насамперед Корона Англії.

У середині XIX століття поширення наркотичних засобів і поширення наркоманії стало переростати в серйозну соціальну проблему, що привело до прийняття в низці країн обмежувальних заходів. Зокрема, серію законів, які були спрямовані проти опіумокуріння, розведення та контрабандного поширення опіуму, було прийнято в Китаї та Індії [2]. У 1845 році в Франції був прийнятий закон щодо отруйних речовин, зокрема наркотичних засобів [3].

Наркоманія, зрештою, - давня біда людства і одна з найбільш тяжких соціальних хвороб суспільства, досить складна проблема сучасності.

Слід зазначити, що в зарубіжній науковій літературі, присвяченій цій проблемі, викладено

немає різноманітних теорій, що «розкривають» причини наркоманії через надмірну урбанізацію та міграцію населення, «шкідливий» вплив науково-технічного прогресу, а також через «екзистенціальну» пустоту окремих осіб. Одна група цих теорій намагається замаскувати соціальне коріння наркоманії, інша, звертаючи увагу на соціальний характер виникнення наркоманії, не розкриває її реальних причин через класову обмеженість свого світогляду. Наркоманія, звичайно, розглядається як негативне соціальне явище, що включає шкідливі наслідки для здоров'я та поведінки людей. Сутність наркоманії як захворювання полягає в тому, що в результаті систематичного вживання наркотичних засобів виникає стійке отруєння організму, яке викликає зміни в процесах обміну. Внаслідок цього виникає залежність людини від прийому наркотичних засобів, що веде до виснаження організму і розладу фізіологічних та психологічних функцій. При цьому утримання від вживання наркотичних засобів викликає обтяжливий фізичний та психічний стан - абстинентний синдром. Безперечно, що проблема наркоманії має чітко встановлений медичний характер.

Разом із тим визначення наркоманії не буде повним, якщо обмежитись медичним аспектом, оскільки коріння цього явища має соціальний характер і наслідки його досить різнопланові. На думку низки українських правознавців, термін «наркоманія» може визначати «суспільно небезпечне явище, що являє собою не тільки захворювання, яке виникає в результаті одурманення та отруєння людського організму наркотичними засобами, але й характеризується протиправними діями особи із вказаними речовинами, над якими встановлено спеціальний міжнародно-правовий режим, а також внутрішньодержавний контроль, який спрямований на захист здоров'я і соціалістичного правопорядку» [4, с. 25].

Наприкінці XIX - початку XX ст. немедичне застосування, споживання та поширення наркотичних засобів стали серйозною соціальною проблемою для низки нових країн [5], що об'єктивно спонукало уряди цих країн до вжиття відповідних обмежувальних заходів. Окремі антиопіумні постанови з'явилися в деяких штатах США [6].

Проте для ефективної боротьби з цим соціальним злом уже на той час потрібні були не тільки національні, але й погоджені заходи держав у міжнародному плані. Зростаюче розуміння небезпеки зловживання наркотичними засобами, нагальна потреба в погоджених діях проти нелегальної торгівлі наркотичними засобами та їх незаконного

розповсюдження, а також вимоги демократичної громадськості, стурбованої поширенням наркоманії в країнах Європи і США, змусили панівні класи капіталістичних країн вжити міжнародних заходів щодо протидії поширенню наркотичних засобів, насамперед опіуму з Азії та Далекого Сходу.

Проблема ефективності протидії незаконному обігом наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів є надзвичайно важливою для кожної держави. За сучасних умов поглиблення інтеграційних процесів ставить перед Україною необхідність вироблення ефективних та оптимальних напрямів удосконалення законодавства з цих питань із використанням зарубіжного досвіду. Дослідження законодавства інших держав у сфері контролю за обігом зазначених засобів, речовин і прекурсорів, як метод пізнання особливостей регулювання суспільних відносин у цій царині, має важливе науково-практичне й теоретико-пізнавальне значення, адже завдяки отриманим результатам з'являються додаткові можливості для вибору оптимальних шляхів його вдосконалення.

Здійснюючи порівняльно-правовий аналіз законодавства зарубіжних держав у цій сфері, за критерієм суворості правових заходів науковці умовно поділили їх на 3 [7, с. 16] або 4 групи [8, с. 269]. Проведення в зарубіжних країнах державного контролю за обігом наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів залежно від напрямку державної політики в цій сфері доцільно поділити (умовно) на 3 групи. Перша група - з особливо суворою державною політикою у сфері контролю за обігом указаних препаратів, де навіть за їх зберігання у невеликих розмірах застосовується покарання аж до смертної кари (Малайзія, Іран, Пакистан, Китай та ін.). Друга група - із суворою державною політикою в цій царині, де здійснюється тотальний контроль за законним їх обігом, однак крайні заходи покарання не застосовуються (ФРН, США, Великобританія, Франція та ін.) Третя група вирізняється ліберальним режимом щодо їх обігу, де практикується лібералізація обігу так званих «м'яких» наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів, хоча державний контроль за їх обігом зберігається і є досить ефективним (Іспанія, Королівство Нідерланди) [7, с. 16; 9, с. 221].

В юридичній науковій літературі розрізняють такі основні моделі (напрями) соціального контролю у сфері обігу наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів:

- репресивна (або заборонна) - споживання наркотиків незмінно призводить до негативних

медичних і соціальних наслідків як для осіб, які їх споживають, так і для суспільства загалом, а тому вони мають бути законодавчо заборонені й підлягати суворим заходам державного контролю за їх обігом;

- ліберальна (або незаборонно-заохочувальна), оскільки наркоманія - це хвороба, тому особа не може бути за це покарана. Вживати наркотики чи ні - право вибору людини, а якщо суспільство це явище буде сприймати як нормальне, зменшиться чисельність наркоспоживачів;

- рестриктивна (або збалансована заборонно-обмежувальна) - особи, які зловживають наркотичними засобами, психотропними речовинами, становлять соціальну небезпеку, і до них мають застосовуватися відповідні заходи адміністративного і кримінального примусу. Має бути їм забезпечена висока доступність до всіх видів медико-соціальної допомоги (лікування, реабілітація, ресоціалізація) [10]. Саме ця модель державної політики у сфері контролю за обігом таких засобів, речовин і прекурсорів стала культивуватися в більшості країн світу, в тому числі у державах ЄС, США й Китаї.

Кожна держава вибирає власний шлях протидії незаконному обігу наркотичних засобів, психотропних речовин та прекурсорів з урахуванням історичних, соціально-культурних, економічних факторів, а також вимог ратифікованих міжнародних нормативно-правових актів. А за нормами міжнародного права держави зобов'язані вживати заходів для скорочення пропозиції та попиту на контрольовані речовини. При цьому вони мають забезпечити, щоб ці зусилля гармонійно поєднувалися із зобов'язаннями щодо забезпечення наявності достатньої кількості контрольованих речовин для медичних цілей і щоб такі заходи поєднувалися із зобов'язаннями держав у галузі прав людини.

У більшості зарубіжних країн з усталеними демократичними формами правління діє ефективна система державних контрольних органів - як парламентських, так і урядових - задля забезпечення протидії незаконному обігу наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів. Наприклад, в Японії, окрім органів наркополіції, функціонує Бюро з питань політики у сфері охорони здоров'я («The Health Policy Bureau»), яке підпорядковується Міністерству охорони здоров'я праці та добробуту Японії й займається в основному моніторингом наркоситуації і пропагандою превентивних заходів. У структурі МОЗ Японії функціонує також Бюро фармацевтичної та харчової безпеки («The Pharmaceutical and Food Safety Bureau»), до складу якого входить Відділ відповідності та боротьби з наркотиками («Compliance

and Narcotics Division»), який має також контрольні функції щодо випробування й державної сертифікації, якості лікарських наркотичних засобів та їх реклами і здійснює контрольні заходи за обігом наркотичних засобів, психотропних речовин, конопелі, опію й стимуляторів. Працівники цього Відділу мають повноваження працівників поліції у випадках, що стосуються правопорушень, пов'язаних із такими препаратами, і провадять діяльність із питань міжнародного розслідування правопорушень, пов'язаних із вживанням речовин із конопель, опію та стимуляторів [11].

Проблема протидії незаконному обігу наркотичних засобів, психотропних речовин та прекурсорів, на жаль, вельми актуальна і для України. На сучасному етапі розбудови української державності негативно позначається вплив таких негативних факторів суспільства, як зловживання наркотичними засобами і психотропними речовинами та поширення наркозлочинності. Україна приєдналася до всіх основних багатосторонніх міжнародних договорів щодо наркотичних засобів та психотропних речовин, боротьби з ними [12; 13; 14]. Загалом нашою державою ведеться послідовна робота у зазначеній сфері, вживаються відповідні заходи протидії незаконному обігу наркотичних засобів та психотропних речовин.

Але назвати цю роботу вкрай ефективною, на жаль, не видається можливим, що викликає серйозне занепокоєння як органів державної влади, так і пересічних громадян України. Проблема «омолодження» наркоманії (рік першої спроби вживання наркотичних засобів і психотропних речовин серед підлітків від 13 до 15 років, а в деяких регіонах він ще молодший - від 9 до 12 років) викликає велику стурбованість і зумовлює необхідність плідної співпраці з іншими державами, міжнародними організаціями.

Висновки. У сучасних умовах основні заходи протидії незаконному обігу наркотичних засобів, психотропних речовин та прекурсорів належать до внутрішньої компетенції кожної окремої держави. Однак використання одних внутрішньодержавних заходів протидії цьому злочину міжнародного характеру не завжди є достатнім. Дедалі більшого значення в цій боротьбі набуває міжнародне співробітництво держав, бо жодній державі не під силу самотійно ефективно протидіяти викликам транснаціональної злочинності. Необхідність співробітництва держав у цій сфері зумовлена ще й тим, що цей злочин несе в собі загрозу не тільки для певної країни, але й для світового співтовариства загалом.

Література

1. Чопра Р.Н. Квазимедицинское употребление опия в Индии и его последствия / Р.Н. Чопра, И.Ч. Чопра. *Бюллетень по наркот. средствам* (ООН). 1955. Том VI. № 3-4. С. 3.
2. Kohli D.N. The Story on narcotics control in India (opium). UN, *Bulletin on Narcotics*, 1966. Vol. XVIII. № 3. P. 3-12.
3. Гернет М.Н. Наркотизм, преступность и уголовный закон. *Право и жизнь*. 1924. № 3-4. С. 44-45.
4. Мирошниченко Н.А., Музыка А.А. Уголовно-правовая борьба с наркоманией. Киев-Одесса, 1988. 153 с.
5. Білозерцева В. Діагноз фатальний: наркоманія. *Іменем закону*. 1997, 24 жовтня. № 43. С. 7.
6. Jakowitz M.L. Evolution of the drug laws of the United States, 1906-1964. *Food, Drug, Cosmetics Law Journal*, 1964. Vol. 19. P. 296-304
7. Харьковский Е.Н. Уголовная ответственность за незаконный оборот наркотических средств и психотропных веществ : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08 «Уголовное право и криминология; уголовно-исполнительное право». Москва, 2002. 25 с.
8. Противодействие незаконному обороту наркотических средств и психотропных веществ : учеб. пособ. / под ред. А.Н. Сергеева. Москва : Изд-во Щит-М, 2003. 580 с.
9. Тазенков В.А. Сравнительно-правовой анализ зарубежного уголовного законодательства об ответственности за нарушение правил оборота наркотических средств или психотропных веществ. *Образование и право. Юрид. архив*. 2012. № 9 (37). С. 215-231.
10. Дмитриева Т.Б. Формы государственного контроля за оборотом наркотиков (зарубежный и национальный опыт) / Т.Б. Дмитриева, Т.В. Клименко. URL: <http://www.ecad.ru/f4/sem37-02.html>
11. Халльберг Т. Япония - страна исчезнувших наркоманов: моногр. URL: http://www.narkotiki.ru/mir_5726.html
12. *Відомості Верховної Ради УРСР*. 1964. № 3. Ст. 53.
13. *Відомості Верховної Ради УРСР*. 1978. № 45. Ст. 685.
14. *Відомості Верховної Ради УРСР*. 1991. № 24. Ст. 633.

Ярмакі В. Х.,
кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри конституційного
та міжнародного права
Одеського державного університету
внутрішніх справ

ПРОБЛЕМИ СТАНОВЛЕННЯ ПРАВОВОЇ ДЕМОКРАТИЧНОЇ ДЕРЖАВИ

ВЗАЄМОДІЯ ДЕРЖАВИ ТА РЕЛІГІЙНИХ ІНСТИТУТІВ ЯК ПРОЯВ ПРИНЦИПУ ТОЛЕРАНТНОСТІ.....	3
Васильченко О. П.	

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЮРИДИЧНИХ ОСІБ (У КОНТЕКСТІ РЕФОРМУВАННЯ НАЦІОНАЛЬНОГО КРИМІНАЛЬНОГО ЗАКОНОДАВСТВА).....	8
Мірошниченко С. С.	

ПРОТИДІЯ ЗЛОЧИННОСТІ: ПРОБЛЕМИ ПРАКТИКИ ТА НАУКОВО-МЕТОДИЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

ТАКТИКО-ПСИХОЛОГІЧНІ, КРИМІНАЛЬНО-ПРОЦЕСУАЛЬНІ, АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВІ ТА ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВІ ЗАХОДИ ПРОФІЛАКТИКИ І ЗАПОБІГАННЯ КРИМІНАЛЬНИМ ПРАВОПОРУШЕННЯМ.....	14
Бабенко А. М.	

ЗНАЧЕННЯ РОЗМЕЖУВАННЯ ПРИЧИННОГО ТА НЕКАУЗАЛЬНИХ ЗВ'ЯЗКІВ ДЛЯ ПРОТИДІЇ ЗЛОЧИННОСТІ.....	23
Беньківський В. О.	

ОКРЕМІ ПИТАННЯ КРИМІНАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА ШАХРАЙСТВО У СФЕРІ НЕРУХОМОГО МАЙНА В ЗАРУБІЖНИХ КРАЇНАХ У КОНТЕКСТІ ЗАХИСТУ ПРАВА ВЛАСНОСТІ.....	30
Конопельський В. Я., Кушнарєва О. Б.	

КОРУПЦІЯ У ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДАХ.....	37
Мельченко В. І.	

СТАН ДОСЛІДЖЕННЯ ПРОБЛЕМ ДІЄВОСТІ КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ НЕЗАКОННОГО ПОВОДЖЕННЯ ІЗ ЗБРОЄЮ, БОЙОВИМИ ПРИПАСАМИ ТА ВИБУХОВИМИ РЕЧОВИНАМИ.....	44
Меркулова В. О.	

РОЛЬ ГРОМАДСЬКОГО КОНТРОЛЮ У ПРАВОВОМУ МЕХАНІЗМІ ВИКОНАННЯ-ВІДБУВАННЯ КРИМІНАЛЬНИХ ПОКАРАНЬ ТА ЗАПОБІГАННЯ ЗЛОЧИНАМ У ЦІЙ СФЕРІ СУСПІЛЬНИХ ВІДНОСИН.....	51
Погребна К. Ф.	

ЗМІСТ ПОНЯТЬ «ВИПРАВЛЕННЯ» ТА «ВИПРОБУВАННЯ»: ПОРІВНЯЛЬНИЙ АСПЕКТ.....	56
Резніченко Г. С., Мурадян Г. Р.	

ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД ВИКОРИСТАННЯ ІНФОРМАЦІЙНО-АНАЛІТИЧНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРОТИДІЇ ЗЛОЧИНАМ, ЩО ВЧИНЯЮТЬСЯ ОРГАНІЗОВАНИМИ ГРУПАМИ І ЗЛОЧИННИМИ ОРГАНІЗАЦІЯМИ, ЯКІ СФОРМОВАНІ НА ЕТНІЧНІЙ ОСНОВІ.....	61
Севрук В. Г.	

МІСЦЕ КРАДІЖОК У ЗАГАЛЬНІЙ ПРОТИПРАВНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ.....	67
Собко Г. М., Плужнік О. І., Резніченко Г. С.	

ПРОТИДІЯ НЕЗАКОННОМУ ОБІГУ НАРКОТИЧНИХ ЗАСОБІВ, ПСИХОТРОПНИХ РЕЧОВИН ТА ПРЕКУРСОРІВ: ДОСВІД ЗАРУБІЖНИХ КРАЇН.....	70
Ярмак В. Х.	

ПРАВОВА СИСТЕМА: ТЕОРІЯ І ПРАКТИКА

ОКРЕМІ АСПЕКТИ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПУ ВИННОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ СУДДІ.....	75
Малашенкова Т. М.	

МЕТОДИ ПОБУДОВИ ТА ПЕРЕВІРКИ КРИМІНАЛІСТИЧНИХ ВЕРСІЙ КРИЗЬ ПРИЗМУ АНАЛІТИЧНОЇ ГОТОВНОСТІ.....	82
Пасько О. М.	

ВЕРТИКАЛЬНА СТРУКТУРА ПРОСТОРОВОГО ВИМІРУ ПРАВОВОГО ПОРЯДКУ.....	88
Торгонський Д. В.	
КЛАСИФІКАЦІЯ КОНФІДЕНЦІЙНОЇ ІНФОРМАЦІЇ.....	94
Ярмакі Х. П., Музика С. С.	
ПРОБЛЕМИ ЦИВІЛЬНОГО ТА ГОСПОДАРСЬКОГО ПРАВА	
ПРАВОВА ПРИРОДА МЕДІАЦІЙНИХ УГОД.....	99
Маковій В. П.	
НОВЕЛИ В ЗАКОНОДАВСТВІ УКРАЇНИ З ПРОЦЕДУР БАНКРУТСТВА.....	104
Опішняк С. О.	
ПРОЦЕДУРА ВІДКРИТТЯ ПРОВАДЖЕННЯ В ЦИВІЛЬНОМУ СУДОЧИНСТВІ ЯК СКЛАДНИК МЕХАНІЗМУ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРАВА ЛЮДИНИ НА СПРАВЕДЛИВИЙ СУД.....	110
Пряміцин В. Ю., Афанасьєв Д. В., Ланкін С. В.	
АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ІНСТИТУТУ ІПОТЕКИ В СУЧАСНІЙ УКРАЇНІ.....	116
Резніченко С. В., Авадані Н.	
ЩОДО ПИТАННЯ ПРИЙНЯТТЯ НА ДЕРЖАВНУ СЛУЖБУ В СУДОВІ ОРГАНИ.....	121
Ярмакі Х. П., Бабчук А. Д.	
ПРОБЛЕМИ ТРУДОВОГО ПРАВА ТА СОЦІАЛЬНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ	
ДЕЯКІ ПРОБЛЕМИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ КОНСТИТУЦІЙНОГО ПРАВА НА НАЛЕЖНІ, БЕЗПЕЧНІ І ЗДОРОВІ УМОВИ ПРАЦІ У СВІТЛІ КОНЦЕПЦІЇ ПРАВОВОГО АУТОПОЕЗИСУ.....	127
Козлов О. С.	
ПРОБЛЕМИ ЕКОЛОГІЧНОГО ЗАКОНОДАВСТВА	
ПРАВО ЗЕМЛЕКОРИСТУВАННЯ ТА ЙОГО ВИДИ.....	133
Барабаш А. Г., Кравченко В. Я.	
РЕАЛІЗАЦІЯ КОНЦЕПЦІЇ СТАЛОГО РОЗВИТКУ В ЗАКОНОДАВСТВІ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ.....	139
Шуміло О. М.	
ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ АДМІНІСТРАТИВНОЇ РЕФОРМИ	
АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВИЙ СТАТУС ОРГАНІЗАЦІЙ, ЩО ЗДІЙСНЮЮТЬ КОЛЕКТИВНЕ УПРАВЛІННЯ МАЙНОВИМИ ПРАВАМИ ПРАВОВЛАСНИКІВ У СФЕРІ АВТОРСЬКОГО ПРАВА І (АБО) СУМІЖНИХ ПРАВ.....	145
Кубаєнко А. В.	
ІНСТИТУТ ПОНЯТИХ В АДМІНІСТРАТИВНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ ВНУТРІШНІХ СПРАВ: ПРАКТИКА ЗАСТОСУВАННЯ.....	151
Любчик В. Б., Забуранний М. В.	
СПЕЦИФІКА АДМІНІСТРАТИВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА ПОРУШЕННЯ ПРАВ НА ОБ'ЄКТ ПРАВА ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ.....	156
Миколенко О. М.	
ОЗНАКИ БУЛІНГУ (ЦЬКУВАННЯ) ТА АДМІНІСТРАТИВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА НЬОГО В УКРАЇНІ.....	162
Приходько М. В.	
МІЖНАРОДНИЙ ДОСВІД ПРОТИДІЇ СУЧАСНІЙ КІБЕРЗЛОЧИННОСТІ В МЕРЕЖІ «ДАРКНЕТ».....	167
Тімашов В. О., Діденко Д. Ш.	

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВІ АСПЕКТИ ДОСУДОВОГО СЛІДСТВА

ДОСУДОВЕ РОЗСЛІДУВАННЯ КРИМІНАЛЬНИХ ПРОСТУПКІВ: ОСНОВНІ АСПЕКТИ.....	172
Гавриш А. Р.	
ОСКАРЖЕННЯ РОЗУМНИХ СТРОКІВ ПІД ЧАС ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ.....	181
Жовтан П. В., Капіца А. А.	
TACTICAL ERRORS OF ON-SITE RESEARCH.....	186
Ostavciuc D. I., Rusnac C. P.	
МЕХАНІЗМ ВИЯВЛЕННЯ ТА ПОДОЛАННЯ НЕПРАВДИВИХ ПОКАЗАНЬ НЕПОВНОЛІТНЬОГО ПІДОЗРЮВАНОГО ПІД ЧАС ДОПИТУ.....	193
Проданець Н. М., Горбаньов І. М.	
ВИКОРИСТАННЯ СПЕЦІАЛЬНИХ ЗНАНЬ У ВСТАНОВЛЕННІ НЕГАТИВНИХ ОБСТАВИН ПІД ЧАС З'ЯСУВАННЯ СЛІДЧИМ СПОСОБУ ВИГОТОВЛЕННЯ (СПОРЯДЖЕННЯ) ПАТРОНІВ «ТРАВМАТИЧНОЇ ДІЇ» КАЛІБРУ 9 ММ Р.А.....	199
Янковий М. О.	

ДО НОВОЇ КОНЦЕПЦІЇ ЮРИДИЧНОЇ ОСВІТИ

ЗАКЛАДИ ВИЩОЇ ОСВІТИ МВС УКРАЇНИ В КОНТЕКСТІ КОНЦЕПЦІЇ РОЗВИТКУ ЮРИДИЧНОЇ ОСВІТИ.....	204
Аброськін В. В., Албул С. В.	

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ІСТОРИКО-ПРАВОВОЇ НАУКИ

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ РЕЛІГІЙНИХ ПИТАНЬ У КОНСТИТУЦІЇ ПНР 1952 Р.....	213
Патlachук В. Н.	